

Nederhasselt

Neigem
Okegem
Outer & Lebeke
Pollare
Voordo
Appelare
Aspelare
Dierikwilde
Lijnde
Meerke

Kapel op een heuvel

Nederhasselt bezit geen kastelen en kan evenmin praten op belangrijke historische monumenten. Het is daarom niet minder aantrekkelijk om te bewandelen, integendeel. Het is een der meest landelijk gebleven Ninooftse deelgemeenten waar de kerk, hoeven, boomgaarden, weiden en hier en daar een kapel (letje) nog het traditionele Vlaamse decor uitmaken. Nederhasselt is alleszins een aanrader voor liefhebbers van prachtige vergezichten, natuur en rust...

WANDELING

Startplaats van onze wandeling is de witte **Sint-Amanduskerk 1**. Dit mooie kerkje, vrij onbeduidend op architecturaal gebied, was ooit de hulpkapel van de parochie Aspelare waaronder Nederhasselt eertijds ressorteerde. Het oorspronkelijke eenvoudige laatromaans zaalkerkje werd in de 15de eeuw uitgebreid met een zijbeuk en een kleine klokkentoren. Nadat ze in 1803 tot zelfstandige parochiekerk was verheven werd ze, wegens plaatsgebrek, met twee nieuwe zijbeuken vergroot. Kerk, trappen en omheining zijn beschermd als monument. Binnenin vind je geen grote kerkschatten maar wel een stemmig interieur met mooie glasramen en muurschilderingen van o.a. de vier evangelisten.

START- EN AANKOMSTPLAATS

St-Amanduskerk

AFSTAND

7,84 km

OPPERVLAKTE

402 ha

We nemen we het pad rechts palend aan de kerk en wandelen tot de kalvarie aan de achterzijde. Via het padje rechtdoor komen we op de Beekstraat. Het uiterst rechtse statige huis is de voormalige **pastorij 2**. Wij gaan links en kruisen vervolgens de Nederhasseltstraat. We wandelen rechtdoor de Keukenstraat in en verlaten op het einde het verharde pad. Aan de Y-splitsing nemen we links de veldbaan.

Mochten we hier rechts gaan dan komen we aan het "Toverheksenhol", in het dialect "het Tuveressenhol". Vanwaar deze vreemde naam komt ligt verscholen in de nevelen van de tijd. Misschien vonden mensen het vroeger een donkere en lugubere, tot de verbeelding sprekende plek midden de velden?

Op de T-splitsing gaan we opnieuw links en komen op de Winkelstraat uit. We volgen de gekasseide Winkelstraat rechts en wandelen tussen velden en weiden met als beloning een heerlijk vergezicht op het hele koutercomplex. Zo komen we op de Groenstraat die we links verder volgen. De kant met de pare huisnummers is grondgebied Nederhasselt, de overkant is Outer. We zijn hier in de "Outerse Lebeke", het gehucht van "de Mannen van het houten geloof" dat zich deels op Nederhasselt, deels op Outer, deels op Denderhoutem (Haaltert) en zelfs deels op Ninove bevindt.

Een eind verder komen we aan het kruispunt met de Vogelzangstraat en de Kerkstraat, we steken over en nemen links -tussen de huizen met nummers 136-144- de brede buurtweg die ons snel in het groen van de Dommelbeekvallei brengt. Aan de splitsing gaan we rechts. 50 meter voorbij het huis met nr. 12, nemen we aan de elektriciteitspaal het eerste pad links (let op, je bent er zo voorbij!) en gaan aan de viersprong rechtdoor. Kuierend door de smalle veldwegjes en het groen en genietend van zoveel landschappelijk schoon komen we uit op de Geraardsbergsesteenweg en stappen links verder over de Vogelzangbeek. Op het muurtje (maar misschien overgroeid) bevindt zich een prachtig gekapte arduinstein uit 1957 met de naam van de beek.

De Lebekenaren hadden er, ergens begin 1900, genoeg van om -te voet, of wat dacht je?- naar de mis te gaan in Denderhoutem of Outer. De winters waren nog winters, de straten lagen er niet bij zoals vandaag en de tocht was vaak "afzien". Een eigen kerk in hun gehucht zou soelaas brengen. Het bisdom stemde toe en men bouwde met vereende krachten een (voorlopige) houten kerk, vandaar "de mannen van het houten geloof". De huidige stenen kerk dateert van 1946.

Even verder zien we aan de overkant, op de hoek Geraardsbergsesteenweg - Vogelzangstraat het **'Vlasschaertshof' 3**, een 19de eeuwse voormalige hoeve met U-vormig grondplan. Rond 1860 werd deze boerderij getroffen door een brand. Het huidige Vlasschaertshof verraaft nog sporen van een oudere kern. Het imposante woonhuis onder schilddak met een stal en een dwarsschuur, deed herhaaldelijk dienst als café maar is nu een woning. In de Vogelzangstraat staat links van deze hoeve een landelijk kapelletje.

Na het oversteken van de drukke steenweg nemen we het Krekelenbergwegbaantje (tussen muur en omheining van nummers 89 -93). We volgen deze avontuurlijke buurtweg, gaan aan de splitsing links langs het paadje met knotwilgen

(let op: dit pad helt vervaarlijk schuin af), steeds volgen tot het einde, op de T-splitsing links in de richting van het huis om zo in de Koffiestraat te belanden. Hier draaien we onmiddellijk rechts de hoek om, wandelen de Koffiestraat door en komen in de Keienbergstraat. Rechts op deze hoek

staat de grote moderne Hoeve Van Der Schueren. Wandel even tot het eind van dit gebouw en ontdek het kleine kapelletje verdrongen achter een elektriciteitspaal. Aan de overkant is het Wijwaterstraatje, zou dit de mooiste straatnaam van groot Ninove kunnen zijn? En, zie je verderop in de velden de Buyssemolen van Sint-Antelinks, een houten staakmolen, ooit in het bezit van de Ninoofse abdij?

Met de rug naar de molen keren we even terug op onze stappen, laten de Koffiestraat links liggen en gaan via de Keienberg rechtdoor, alweer genietend van een prachtig vergezicht. Aan de splitsing stappen we links de Bertstraat in die we volledig verder volgen. We komen aan de drukke Geraardsbergsesteenweg, steken die over en stappen links. Net vóór de nieuwbouw (nr. 180) nemen we rechts het pad dat langs de achterkant van het schooltje door het groen slingert. We houden links aan (de 2 wegjes die naar rechts gaan gewoon voorbijstappen en naar het eind het brede pad dat rechts afbuigt volgen, dus niet het kleine paadje dat naar links gaat) om zo in de Paellepelstraat te komen waar we rechts wandelen.

Daar staat de fiere **Onze-Lieve-Vrouw van Lourdeskapel 4**. Op zomerdagen waan je je -met wat verbeelding- even in een Toscaans landschap met wuivende korenvelden met in het open landschap deze kapel op een heuvel, bewaakt door vier statige ritselende populieren. Ooit moesten de

grote bomen noodgedwongen worden vervangen door nieuwe exemplaren nadat een storm een van hen op het torentje van de kapel blies. Binnenin staat een typische Lourdesgrot waar Bernadette en Onze-Lieve-Vrouw sinds

mensenheugenis in mekaars vrome gezelschap verkeren. Oppericht door de Nederhasseltse gemeenschap in 1875 als dank voor bekomen genezingen in een periode dat cholera de streek teisterde, is de gerestaureerde kapel nu eigendom van de stad Ninove. De inplanting van deze prachtige Lourdeskapel, vanwaar we een uniek uitzicht hebben over de vier windstreken, geeft ons ook een mooie kijk op het gehucht Lebeke met de moderne Sint-Antonius Van Paduakerk.

In de volksmond spreekt iedereen over "Steppe's kapel", verwijzend naar het bijhorende grootse maar nu vervallen en desolate **'Hof van Steppe' 5** aan de Vogelzangstraat. Van hieruit gezien verschuilt het zich achter hoge bomen midden velden en weiden.

Verder in de straat die richting dorp afdalt bevindt zich, op nr. 52, B&B Paellepelhoeve en even verder links de ingrijpend gerestaureerde boerderij **'Hof van Latte' 6**, een voormalige gesloten hoeve. Het woonhuis is door middel van muurankers '1728' gedateerd maar op een steen in de gevel aan de straatkant lees je het jaartal 1606. Nog wat verder rechts kan je (leren) paardrijden in de manège "Hof Van Mulders", ook gekend als Paellepelhof". We slaan de volgende straat rechts, de Reaalstraat in.

In alweer een kapelletje hangt er een calvarie en helemaal op het einde van de straat staat de **kapel van het voormalige klooster 7** er mistroostig bij. Waar vroeger de nonnetjes verbleven biedt het kloostergebouw nu onderdak aan vzw Amon die hier op de "Campus Raveling" verblijf en opvang biedt aan jongeren met een problematische opvoedings situatie. We stappen links de Vanderschuerenstraat in en komen via de Nederhasselstraat opnieuw aan de kerk, eind van een heerlijke landelijke wandeling.

De Sint-Amanduskerk van Nederhasselt werd lange tijd beschouwd als hulpkerk voor de parochie Aspelare en op kerkelijk gebied gaf dat nogal eens aanleiding tot moeilijkheden... Begin 18de eeuw werden zowel de kerk van Nederhasselt als deze van Aspelare bediend door dezelfde pastoor "dewelcke aldaer als van oude tijden de heylighe sacramenten was administrerende ende exerceerende de goddelijcke diensten...". Hij droeg de eredienst op, doopte de kinderen en vertrouwde de doden aan de gewijde aarde toe. Om dat alles naar behoren te kunnen doen moest er volgens de overheden van Aspelare en Nederhasselt te Nederhasselt absoluut een klok in de toren worden gehangen want heel wat misgangers kwamen te laat omdat geen klok opriep tot het ter kerke gaan. De bijzonderste tiendenheffer, de prelaat van Sint Adriaan, ging niet op het verzoek in en de zaak werd aanhangig gemaakt voor de Raad van Vlaanderen te Gent, wat meteen het startschot was voor een heel lange procedure. Een van de vele argumenten van de overheden was dat er vroeger reeds een klok had gehangen in Nederhasselt maar naderhand bleek het om niet meer dan een bel van 28 pond te gaan en de abt die zich kwaad maakt antwoordt dat het "al ongebonden clap was". Na nog veel heen en weer gepraat kwam het er uiteindelijk op neer dat de Raad van Vlaanderen bij vonnis besliste dat er geen klok kwam te Nederhasselt...

Ook Staf Scheerlinck beschrijft op meer dan beeldende wijze in zijn boek "Nederhasselt overleeft 14-18", het nostalgische dorpsgevoel van begin 20ste eeuw: Nederhasselt, een dorp in zuid-Oost-Vlaanderen, bijna 't vernoemen niet waard. Rustig en stil draaiden de dagen in slakbeweging voorbij. Er rammelde geen tram of trein doorheen het dorp, geen rivier die leven en nieuwigheden aanspoelde. (...) En toch stonden de kranten ooit vol van een vreselijke moord in Nederhasselt. We schrijven 1909. Een meisje van 17, Octavie Van der Haegen, overnachtte bij haar buurvrouw Marie Goessens omdat die haar man, een landbouwer, naar het mythische Amerika was vertrokken. Marie, moeder van vier kinderen, was waardin van de herberg "In de groote pint" of "De Volle Pot", wat maakt het uit? in de Scheidestraat. Op een morgen wordt Octavie gewurgd aangetroffen. Het jongste van vier kinderen, het één jaar oude Zoëken en haar moeder waren spoorloos! De drie andere kinderen waren 's nachts blootvoets door de akkers gevlucht naar hun grootouders. Een tijdje later werd het kind, gezond en wel, teruggevonden, het lijk van moeder Marie lag in een tarweveld. Gesproken van een raadselachtige kinderroof en een brutale dubbele moord... De moordnares en haar broer werden ontoerekeningsvatbaar verklaard... Zoë stierf op 91-jarige leeftijd in 1998.

